

РЕШЕНИЕ

№ 7363

гр. София, 17.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 23.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10592** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Е. М., гражданин на А., срещу Решение № УПВР-256/15.10.2020 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при МС, с което е отхвърлена молбата за международна закрила на жалбоподателя като явно неоснователна.

С жалбата се иска отмяна на оспореното решение, поради противоречието му с материалния закон и допуснати процесуални нарушения. Твърди се, че изводите за липса на вътрешен въоръжен конфликт и високи нива на безогледно насилие са немотивирани и взаимопротиворечащи си. Сочи се, че причината за исканата закрила е несигурната обстановка в А., поради което търсещият закрила изпитва основателен страх от преследване в страната си по произход. Твърди се, че анализът на обстановката в А. е повърхностен и не почива на общодостъпна информация, като от съдържанието на решението не се установява какви източници са използвани. Сочи се, че административният орган не е изпълнил задължението си да вземе под внимание всички относими факти, свързани със страната по произход. В съдебното производство оспорващият се представлява от служебния защитник адв. А., която моли оспореният акт да бъде отменен по подробни доводи, развити в съдебното производство.

Ответникът – интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при МС, представляван от юрк. Ч., моли жалбата да бъде отхвърлена, като неоснователна и недоказана, тъй като лицето не е заявило да е преследвано на основанията, предвидени със ЗУБ и е подало молба за закрила едва след като е освободен от полицията като незаконно пребиваващ в страната.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Подадена е молба за предоставяне на закрила вх. № РД09-ВР-1076/07.10.2020 г. на РПЦ - С. от Е. М., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], А., гражданин на А., етническа принадлежност - таджик, вероизповедание – мюсюлманин-сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

На основание чл.68, ал.1, т.1 от ЗУБ по подадената молба е образувано ускорено производство.

Видно от протокол за проведено интервю рег. № УП - 6448 от 08.10.2020 г., търсецят закрила е заявил, че напуснал нелегално А. три месеца преди датата на интервюто, като минал последователно през И., Турция, Гърция и след това Република България. През цялото време пътувал нелегално, като края на август 2020 г. преминал българо-гръцката граница по незаконоустановен ред и не през определените за целта места. Пет дни след влизането на българска територия чужденецът бшл заловен от полицията. В хода на интервюто е споделил, че целта на пътуването му била Франция, но бил задържан от полицията преди да стигне до С. и подал молба за международна закрила в Република България, защото българските власти му снели пръстовете отпечатъци. Мотивирал е молбата си за международна закрила с проблеми свързани с общата обстановка в А., като посочил, че в родината му се води война и не можело да се живее спокойно. Затова жалбоподателят решил да замине за З. Европа и по конкретно Франция. До напускане на държавата си по произход той лично не е имал неприятности и не е преживял насилие, не е бил арестуван или осъждан и не е политически ангажиран.

С оспореното в настоящото производство решение № УПВР-256/15.10.2020 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците, е отхвърлена молбата за международна закрила на Е. М., на основание чл. 70, ал. 1 вр. чл. 13, ал. 1, т.1 и т.2 от ЗУБ. Интервюиращият орган е приел, че молбата е явно неоснователна, тъй като чужденецът не обосновава наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход по смисъла на ЗУБ. Изложени са мотиви, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г., като посочената от молителя причина за напускане на страната му по произход не е свързана с неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Интервюиращият орган е приел, че обстоятелствата при първоначалното задържане на кандидата, както и фактът, че не е подал молба за международна закрила веднага след като е влязъл на българска територия, а едва след като е задържан от полицията, води до извод, че Е. М. е мигрант, а не лице, нуждаещо се от международна закрила. Изложени са мотиви, че чужденецът не е бил принуден да

напусне държавата си по произход по причини, визирани в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, а именно: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, като чужденецът не е заявил спрямо него да са били осъществени дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ или риск от бъдещо такова. Интервюиращият орган е приел, че представената бежанска история е мотивирана с общата обстановка в А., като причината Е. М. да напусне родината си е твърдението му, че там се води война. Посочено е, че чужденецът не твърди да е заплашван, бит или насилван от някого, нито е споделил да има лични проблеми в тази насока. Формиран е извод, че действителният мотив на Е. М. за напускането на А. не е нуждата от предоставяне на международна закрила, а фактът, че е искал да се установи в държава с по-висок стандарт на живот. Установено е, че Е. М. не е бил обект на действия на преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ, а именно действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Прието е, че заявените мотиви не са релевантни за търсената закрила, тъй като не са налице каквито и да било дискриминационни мерки, нарушаващи правото на живот на кандидата в родината му, нито спрямо него са предприети реални действия на преследване от страна на държавен орган, или организация, на която държавата не желае или не може да противодейства. Изложени са доводи, че за Е. М. не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, тъй както чужденецът не е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Интервюиращият орган е изложил мотиви, че установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че Е. М. е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, предвид което е прието, че молителят не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 т. 1 и 2 от ЗУБ. Случаят е разгледан от административния орган и във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Прието е, че спрямо чужденеца не е налице заплахата поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Извършена е преценка на актуалната обстановка в А. въз основа на справка с вх. № МД - 548/12.10.2020 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, като не са установени да са налице разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17.02.2009г. по дело С-465/07. Интервюиращият орган е посочил, че от цитираната справка е видно, че: „Правителството си сътрудничи с ВКБООН, М. и с други хуманитарни организации за предоставяне на закрила и помощ на вътрешно разселените лица, бежанците, завръщащите се бежанци и други заинтересовани лица. Способността на компетентните органи да оказват помощ на уязвимите лица, включително връщащите се от П. и И., остава ограничена и продължава да се разчита на помощи от международната общност. На 29 февруари 2020 г. в Доха САЩ и талибаните подписват споразумение за установяване на мир в А.. Основните моменти, посочени в споразумението от Доха, включват гаранции от страна на талибаните за непредставяне на защита на групи, като Ал К., които представляват заплахата за САЩ и техните съюзници; гаранции от САЩ и техните съюзници в НАТО за изтегляне от А.;

въпросът за прекратяването на огъня и вътрешноафганистанските преговори.” Въз основа на посочената справка интервюиращият орган е посочил, че не може да се направи обоснован извод, че А. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт, въпреки че положението в някои части на страната е оценено като несигурно и напрегнато, тъй като властите полагат необходимите усилия, за да се справят със съществуващите проблеми. Формиран е извод, че за Е. М. не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за закрила и в тази част е неоснователно.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от Б. Д., определен за интервюиращ орган със заповед № РД 05-425/08.06.2017 г. /л.15/ на председателя на ДАБ – МС - компетентен орган съгласно чл. 13, ал. 1 от ЗУБ. Решението е издадено при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същото е съобразено с целта на ЗУБ. Не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК.

Решението е издадено след проведена ускорена процедура на основание и в срока по чл. 70, ал. 1 ЗУБ, според който, при наличие на основания по чл. 13, ал. 1, в срок до 14 работни дни от регистрацията на чужденеца, интервюиращият орган може да приложи ускорено производство, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна. Съгласно чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и ал. 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8, и чужденецът: 1. се позовава на основания извън предмета на този закон; 2. не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване.

Правилен и обоснован е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. Липсват доказателства или заявени от чужденеца твърдения за физическо насилие или друг вид преследване, както от официалните власти, така и от други неправителствени организации или групировки. Изрично оспорващият е заявил, че не е бил арестуван, съден или осъждан. В случая не са налице данни, а и не се твърди да са тежко засегнати основните права на чужденеца в държавата му по произход. Още повече самият той не е заявил конкретна причина, довела до напускането на А., а молбата е мотивирана с общата ситуация в държавата по произход. Споделя се от съда изводът на интервюиращия орган, че посочените факти и обстоятелства обосновават сочат, че Е. М. е икономически мигрант и причините да напусне страната си по произход се основават на желанието му за по-добър живот във Франция, а не на осъществено спрямо него преследване по смисъла на ЗУБ.

Посочените от Е. М. причини за желанието му да получи закрила не са сред основанията, обосноваващи предоставяне на хуманитарен статут. Жалбоподателят не твърди мотивирано наличието на проблеми с властите в А. и/или да са отправяни

тежки лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Не е посочил като причина да напусне държавата по произход нито една от реалните опасности, предвидени в чл. 9, ал. 1 ЗУБ. При проведеното интервю чужденецът не е заявил, каквито и да е данни за осъществено спрямо него насилие в А..

Въз основа на информацията, съдържаща се в приложената по делото справка № № МД - 548/12.10.2020 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, се установява, че ситуацията в А. е несигурна и нестабилна, налице са данни за продължаващи нарушения на основни човешки права и свободи. Правителството, в сътрудничество с международни хуманитарни организации и ВКБООН, полага усилия за предоставяне на закрила и помощ на вътрешно разселените лица, бежанци, завръщащите се бежанци и други уязвими лица. Налице е сключено с талибаните споразумение за установяване на мир в страната и са поети ангажименти за международна подкрепа за сигурността в А.. От изложеното в посочената справка не се установява насилието в страната по произход да е достигнало изключителна степен към датата на издаване на оспореното решение, а и жалбоподателят не е представил доказателства и не твърди, че е бил лично засегнат с оглед специфични за него лични обстоятелства и предвид обстановката в родината му. Липсват данни за безогледно насилие, което да налага предоставяне на статут на чужденеца независимо от липсата на доказателства за лично засягане.

С оглед гореизложеното, като е приел, че молбата за закрила на Е. М. е явно неоснователна по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ и поради липсата на условията по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила, административният орган е постановил правилно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 3-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. М., гражданин на А., срещу Решение № УПВР-256/15.10.2020 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при МС.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: